

Ηλιανθέμια

Θα βρεθούμε μαζί σε μιας αλκής τη γεύση

Ισμήνη Πάττα

* * * * *

Θα γίνω ξανά ένα βέλος, να διασχίσει το σκοτεινό αδιέξοδο των ματιών σου
 Όταν το καταμεσήμερο διψάσει, ο ισχνός ίσκιος της παλλόμενης δέησής μου
 Θα υποκλιθεί και πάλι στην άμμο μιας ερήμου ατελέσφορων επιθυμιών
 Κι αν κάποι' αναλαμπή ελπίδας, σαν πίδακας, ξεχειλίζει

στον αφυδατωμένο ενθουσιασμό της καρδιάς μου,

Θα ικετέψω τον ιμάμη των ματαιωμένων ηδονών να μη προσμετρήσει
 στην ποινή μου την απαισιοδοξία μιας σύντομης χαράς

*****

Έλα κι απόψε όνειρο

σαν λόγος ανείπωτος

σαν χέρι στον ώμο μου

σαν ανάσα ρυθμική

Έλα κι απόψε όνειρο

σαν ευτυχισμένος Θάνατος

που υπόσχεται να καταλύσει

τη ρητορική της αγωνίας

και σαν δικανικός λόγος της εξουσίας

να κρατήσει

τον μυϊκό τόνο της απουσίας της αγάπης μας

κρυφό.

* * * * *

Οι πολλαπλές σου οι ροές αναβλύσαν
ως ενός ατέλειωτου δεσμού οι σπείρες
που περιελίσσονται γύρω από γαλάζιους ήχους
μιας εκπνοής που φωνάζει τόνομά σου

Δος μου φως από της αγάπης σου το σχήμα
κοίτα μαζί μου ότι ακόμα δεν έχει ειπωθεί
το τέλος κι η αρχή σε μιαν αναπνοή.

* * * * *

Χρειάστηκε να περπατήσω στη μουσική
για να δω τους ίσκιους του έξω κόσμου
να χάνονται στα μάτια σου

Χρειάστηκε να χαθώ στο βουητό των κοραλλιών
για να καταλάβω την απαλότητα
του ωκεανού στα μαλλιά σου

Χρειάστηκε να ψάξω στο σκοτάδι του χρόνου
για να βρω τα χέρια σου

Χρειάστηκε να φωνάξω στον αντίλαλο της νύχτας
για να μπορέσω να σου πω την αγάπη μου

Μα τώρα, τώρα που βρίσκομαι στην αγκαλιά σου
οι διαστάσεις κι οι αισθήσεις μου δεν έχουν χρεία.

* * * * *

Της μοναξιάς μου την αδήρητη επιθυμία

Υπονοείς με μια κρυφή χειρονομία

Όλο σημασία κι εμπλοκή.

Σαν Θρόϊσμα ανασαίνω και ριγώ

Στα χέρια σου καταθέτω το σφυγμό μου

Κι αναθεωρώ όλο απορία τον κόσμο μου και τον ρυθμό μου

* * * * *

Εβαλα το βλέμμα σου στις κούφιεσ κοιλότητεσ
στο μάτια του Ηνίοχου
την αίσθηση των χειλιών σου, στην αδιαφορία του
την αίσθηση της ανάσασ σου στον κρύο χαλκό
μα δεν βρήκα την ανάμνηση
ούτε της κίνησησ ούτε της φωνήσ σου
μη μου ζητάσ άλλο να σε ψάξω σε μουσειά
ούτε σε νεκρέσ πόλεις

* * * * *

Εκείνη τη νύχτα , ο σφυγμόσ της πέτρασ
μου Θύμισε πόνουσ παλιούσ.
εκείνη τη νύχτα το χορτάρι της γησ
φύτρωνε με κοπιαστική ανάσα.
εκείνη τη νύχτα ο αγέρασ είχε πάρει τη φωνή μου.
δυό άνθρωποι γυμνοί περπατούσαν
ανάμεσα σ' ερείπια μινωϊκά.

* * * * *

Βρεθήκαμε κι οι δυό
Με βέβαιη τη γύμνια μας

Με μάτια πιο μαύρα από ποτέ
Συγχωνευτήκαμε στο φωτεινό κόσμο
Κορμιών που έτρεμαν
Καθώς αναγνώριζαν την αλήθεια τους
Κατρακυλώντας πάνω στη γη της αγάπης τους.
Ήταν γλυκιά η στιγμή
Της απόλυτης παραδοχής
Φυσούσε η Θάλασσα
Κι αναστατωμένο το αίμα
Έφερε όλη μου την ύπαρξη στα χέρια σου

αν είναι ασήμαντος ο χρόνος
αν η καρδιά επαγρυπνεί
αν τα γεγονότα μικραίνουν και χάνονται
στις προσωπικές μας στιγμές
όπως και στην έμπνευση

τότε το κορμί, Θα πιστοποιεί
το δικό μας λόγο ύπαρξης
κι ο έρωτας
τη συμφωνία μας με τον κόσμο

* * * * *

Ποιος είναι ο τοίχος ;

Που είναι το τείχος ;

Εκεί που τελειώνουν τα λόγια

Αρχίζεις εσύ

Να μορφοποιείς το άγνωστο

Η μονοτονία του ρυθμού

Μου υποδηλώνει

Την ίδια ανάγκη

Που εσύ αγνοείς

Άκουσε

Την πρώτη μας νύχτα

Την πρώτη μας απουσία

Τη φύση

*****

Τρικυμισμένα νερά της ψυχής μου

Βυθίστηκα σε νερά πηχτά

πόλη νεκρή του βυθού, πόσο μου μίλησες

Δρόμοι και σοκάκια, φεγγάρια

σκάλες και αυλές, λουλούδια

αιωρούνται στο νερό
 αντικαθρέφτιμα αστεριών πάνω σε αστερίες τεράστιους

Οι ώρες μας κυλούν παφλάζοντας μέσα στο χρόνο
 το νερό χάνεται μες' από τα χέρια μας
 η βροχή στεγνώνει πάνω μας γρήγορα
 σκιές εμφανίζονται για να χαθούν αμέσως μετά
 η μια αίσθηση κυνηγά την άλλη

Μαζεύω προσεκτικά τις Θύμισες για να είναι
 κλειδί για το κουτί της Πανδώρας
 όταν μου μείνουν μόνο οι εικόνες
 όταν μου μείνουν μόνο
 ο ιδρώτας, το αλάτι , το νερό
 φιλί

Πατημασιές

Διαφάνειες ανείπωτες

** * * * * ** * * * * * * * *

Έτρεμε η ηδονή στα χείλη μας ξαπλωμένη,
 στων σεντονιών μας το ξέφρενο σπαρτάρισμα
 κι από τις γρίλλιες του απομεσήμερου

δραπέτευε ο αντίλαλος της αναπνοή μας.

Ο παλμός της καρδιάς μου στη διαπασών

δίνει τον ρυθμό

ο κόσμος συντονίζεται

το άγγιγμά σου κραδαίνει τη πνιγμένη μου φωνή

το βουητό του κορμιού μου απορροφά την πνοή σου

Η Θάλασσα γίνεται ουρανός

η ανάσα μου αφρός

γίνεσαι του κορμιού μου ο αναστεναγμός

Σαλπίζει το σούρουπο κι αρχίζει

στης αγκαλιάς σου τη σπηλιά , η μύηση

τότε το κορμί μας πιστοποιούσε

το δικό μας λόγο ύπαρξης

κι ο έρωτας τη συμφωνία μας με τον κόσμο

Όμως εμείς, βουλιμικοί της ευτυχίας,

ερωτοκτόνοι από παρεξήγηση

ακροβατήσαμε στην κόψη της αμφιβολίας

Έτρεμε πάλι η σιωπή στα χείλη μας ζαπλωμένη
 στων σεντονιών μας το ξέφρενο σπαρτάρισμα
 κι από τις χρίλιες του σύννεφου
 δραπέτευε ο αντίλαλος του χωρισμού μας
 η απειλή της έλλειψης απορυθμίζει τον κόσμο μου
 η προοπτική της απουσίας ζωντανεύει τη μοντέρνα μου ζωγραφιά ..

* * * * *

Λεπτές χορδές ονείρου πλεγμένες γύρω από σεληνιακό τοπίο
 Στη μέση μια καρδιά αφρίζει
 Το βέλος του έρωτα αστόχησε
 Το φεγγάρι τότε χάθηκε
 Πίσω από το κεφάλι σου
 Η σκιά μου τρέμει μπροστά σ' απέραντη Θάλασσα
 Ρίχος διαπερνά το κορμί της
 Το όστρακο στο χέρι μου κι αυτό κρυώνει

* * * * *

Πώς λαχταράς καρδιά μου
σε κάθε φυλλομέτρημα του χρόνου
όπως τότε που ο νους διάλεξε να περάσει
μέσα από την καγκελωτή δενδροστοιχία
της συνοχής, της επαλήθευσης, της πίστης και της πειθαρχίας
και συ ξεπήδησες και βρέθηκες
σε κορυφή βουνού, σε ήσυχη νύχτα
δίχως Θρόισμα φύλλου ν' ακουστεί
δίχως μια σελήνη να λουφάζει στη Θέα σου

Φαινόταν γλυκός και φιλικός ο Θάνατος τότε
σαν ήρεμη αγκαλιά προσηνούς εφήβου
την αυγή σαν ο ήλιος ρίχτηκε πάνω σου
του δόθηκες όρθια
με τα πόδια στυλωμένα στο νωπό χώμα
και με μια πελώρια ανοιχτή αγκαλιά

* * * * *

Μια αλλοπαρμένη περιπέτεια ήρθε
και μου ζομολογήθηκε κρυφά
πως τάχατες πλάγιασε μαζί μου
Μεταξωτός αντίκτυπος, σκέφτηκα,
ενός σκιρτήματος μιας άλλης εποχής
και έδωσα μια ρομαντική περιγραφή
μιας σχεδόν λησμονημένης ανάγνωσης
Μα αν έγιναν έτσι, πως και δεν άλλαξε μέσα μου
τίποτα ακόμη;
Όμως τα νυκτερινά μου ουρλιαχτά
στην πανσέληνο των διαδηλώσεων της ύπαρξής μου
διεκδικούν μιας δίκαιης περιγραφής τα οράματα

* * * * *

Γιατί έφυγες, που πήγες
Έγινες ήλιος, αέρας ή βροχή
Στους δρόμους που χάραξες, δίνω μια υπόσχεση ζωής
Ότι κι αν γίνει, Θα τελειώσω τα όνειρά σου
Καλά ταξίδια αγάπη μου, στους δρόμους τ' ουρανού.

* * * * *

Λυπάμαι όσους δεν έχουν μίαν αγάπη,
Μια Δουλτσινέα ή μια Γκουϊνεβίρ

Τέχνη μέσα στη τέχνη

Ζωή μέσα στη ζωή

Την ανεκπλήρωτη να ζεις.

Λυπάμαι κι εμένα.

Εμένα που ζω εδώ,

Εδώ και τώρα, στο ναδίρ,

Στο αγιάζι μιας γόνιμης ψυχής.

